

קיצור תולדות

לפני ארבעים שנה סיימנו את הלימודים בבית החינוך המשותף שער הנגב ויצאנו לשנת שירות ולצה"ל. התנועה הקיבוצית הייתה בשיא עוצמתה הכלכלית והפוליטית. בני הקבוץ התקבלו אז לחברות, באופן אוטומטי, מיד עם סיום הלימודים. אנחנו בקשנו שלא תתקבל החלטה חשובה כזו באופן כמעט טכני. חשבנו שצריך צריך לסיים את שנות השירות למיניהן, לחזור מהשוטטות בחו"ל, להחליט בניחותא ובאחריות על מסלול חייו ולבקש להתקבל לחברות, אם יחליט כך. הצעתנו התקבלה. בחלוף שנים לא רבות, נותרו בקבוץ רק חבריה בודדים והשאר התפתחו לאזרחי תורמים... בעיר או בחו"ל.

לפני שלושים שנה פרץ המשבר הכלכלי החרף בקבוצים ובמושבים. הממשלות חשפו אותנו באופן נוקב לכשלי המשק השיתופי, בני הדור השני התייאשו בקצב מזורז מהחזון של הקבוץ הקלאסי, החל גל של עזיבות, שנומקו בכלכלה הקורסת, בערכים שננטשו ובחברים שהלכו. הבתים המתרוקנים התמלאו בשוכרי דירות, שלהפתעתנו, רצו לגדל את בניהם בכפר התמים, בחצר הבטוחה, בחינוך הקיבוצי, בחיק הקהילה הסולידרית.

לפני עשרים שנה חצינו את קו השפל והתחלנו בצמיחה. לצד התושבים שמצאו את ביתם אצלנו, החלנו להקים הרחבות - שכונות קהילתיות. הרעיון היה להבטיח את קיום הישוב וצמיחתו, מתוך הנחה שסיכויי ההיחלצות מהמשבר של האגודה המקורית, הקבוץ והמושב, אינם ברורים. חלק קטן של הבנות והבנים שלנו רכש בית בשכונות, מעטים עוד יותר הצטרפו להוריהם בקבוץ והשאר התבוננו בהשתאות מהולה בצער על השתנות בית ילדותם.

לפני עשר שנים ניתן היה לחוש שעוף החול הקיבוצי הולך לתת פייט רציני לשמועות המוקדמות מדי על מותו... לצד השכונות שהחלו להתמלא, למרות קשיים עצומים מצד רשויות המדינה ושלטון החמאס, חזרו הקיבוצניקים ומלאו את החזה בתקווה: שינינו את אורחות החיים והתאמנו אותן לרצונות החברים, הכנו תוכניות הנדסיות לתנופת הבינוי וקראנו לבנות ולבנים שלנו ולמשפחות נוספות לבוא אלינו, להמשיך את המפעל העצום שמחפש שותפים צעירים. קראנו להם לשוב הביתה, לקבוע את חייהם בחצרותינו, כחברים בקבוץ המחדש פניו ושומר על קווי המתאר של חברה צודקת, של אגודה שיתופית המתאימה למאה העשרים ואחת.

התבוננו בנעשה כעת בכל הישובים שלנו ותתמלאו, כמוני, בתחושת סיפוק ואושר על היכולת שלנו ארוכת השנים לזהות את הקושי, להציב אותו כאתגר, להכין את הכלים המתאימים, לצאת לדרך המורכבת ולהגיע, אט אט, כל ישוב בזמנו, להשגת היעדים שנראו כל כך רחוקים, אי אז בשנות השמונים והתשעים – בטחון עצמי בקיום הישוב השיתופי, קליטת משפחות צעירות מקסימות, ייצוב האופק החברתי והכלכלי של הקהילה המתחדשת.

נקודת מבט רחבה זו, מאפשרת לנו להתקרב בסיפוק אל חגי תשרי. המאמץ האדיר שהשקענו בדור האחרון הולך ונושא את פריו המתוק כאשר בתינו שוב הומים, הומים מתינוקות.

שנה טובה, אלון